

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν και Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ
(Εβραίου 2,11-18)

«Ο τε αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός πάντες». Ο Χριστός, ό ένας της Τριάδος, ενανθρώπησε κι έτσι κατέστη όμοιος εντελώς με μας εκτός της αμαρτίας βεβαίως. Είναι αυτός που μας αγιάζει μέσα από την ενανθρώπησή του. Λοιπόν και ο Χριστός που μας αγιάζει και εμείς που αγιαζόμαστε από τον Χριστό καταγόμαστε και προερχόμαστε από τον ίδιο Θεό Πατέρα. Πιο πάνω στον στίχο 10 ονομάζει τον Χριστό «αρχηγό της σωτηρίας». Δηλαδή είναι ο αίτιος της σωτηρίας μας. Αυτός μας σώζει και εμείς σωζόμαστε. Κι όμως μας θεωρεί αδελφούς του. Δεν ντρέπεται να το κάνει αυτό, όπως αναφέρεται στον επόμενο στίχο.

«Δι' ην αιτίαν ουκ επαισχύνεται αδελφούς αυτούς καλείν λέγων». Φαίνεται κι εδώ η υπεροχή του Χριστού αλλά και η αγάπη του για μας. Το ότι μας λέγει αδελφούς δεν προέρχεται από τη φύση του πράγματος αλλά από την φιλοστοργία του και την ταπείνωση. Είναι αδελφός μας λόγω της φιλανθρωπίας του. Όλοι καταγόμαστε από τον ίδιο Πατέρα, αλλ' αυτός κατά φύση εμείς κατά χάρη. Αυτός είναι Υιός γνήσιος, αφού προέρχεται από την ουσία του, και εμείς είμαστε υιοί σχετικά, ως δημιουργήματα (κτίσματα) εκείνου. Η διαφορά συνεπώς είναι «εκ των ων ουκ άνευ».

«Απαγγελώ το όνομά σου τοις αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε'» (Ψαλμ. 21,23). Θα διαλαλήσω το όνομά σου στους αδελφούς μου. Το λέγει αυτό, διότι, όταν ο Χριστός ντύθηκε την σάρκα, ντύθηκε και την αδελφότητα. Έτσι μπήκε στη ζωή του η αδελφική σχέση με μας συγχρόνως με την πρόσληψη της σάρκα. Συνεπώς είμαστε αδελφοί με τον Χριστό ως προς την ανθρώπινη του φύση.

«Και πάλιν· Εγώ έσομαι πεποithώς επ' αυτό'» (Ησ. 8,17). Με αυτά που λέγει ο Χριστός δείχνει ότι έγινε τέλειος άνθρωπος και σαν άνθρωπος στηρίζει εντελώς την πεποithσή του στο Θεό. Η θεία του φύση δεν έχει ανάγκη καμμίας προστασίας και ενισχύσεως, η ανθρώπινη όμως έχει και αυτήν την παρέχει ο Θεός.

«Ιδού εγώ και τα παιδιά α μοι έδωκεν ο Θεός» (Ησ. 8,18). Εδώ αποκαλύπτει ότι είναι αδελφός αλλά συγχρόνως και πατέρας. Ας θυμηθούμε εδώ αυτό που λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης «όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού (1,12).

«Επει ουν τα παιδιά κεκοινωνήκε σαρκός και αίματος κι αυτός παραπλησίως μετέσχε των αυτών». «Παραπλησίως», δηλαδή παρόμοια με τα παιδιά του, ο Χριστός έλαβε «σάρκα και αίμα», δηλαδή πήρε την ανθρώπινη φύση. Δεν υπάρχει συνεπώς κανένας δοκητισμός, καμμία παραβολή ή λογοτεχνική μεταφορά. Δεν υπάρχει τίποτα το φανταστικό, το φαινομενικό, το εικονικό ή ιδεαλιστικό στην ενανθρώπιση του Κυρίου μας. Όλα είναι πραγματικά και ρεαλιστικά. «Και Λόγος σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν (Ιω. 1,14)». Έγινε ο Υιός, ο ένας της Τριάδος «σαρξ» δηλαδή κρέας! Ω της αφάτου αγαθότητός σου Κύριε!

«Ίνα δια του θανάτου καταργήση τον το κράτος έχοντα του θανάτου τουτ' έστι τον διάβολον». Με εκείνο που εξουσίαζε ο Διάβολος, μ' εκείνο ηττήθηκε. Πόση η δύναμη και η επινοητικότητα και η εφευρετικότητα του Χριστού! Ό,τι να χρησιμοποιήσει ο Διάβολος, ό,τι

να επινοήσει εν τέλει θα γίνει boomerang εναντίον του και θα τον κονιορτοποιήσει. «Κράτος του θανάτου» είναι η αμαρτία. Αυτή έφερε τον θάνατο και τον εγκαθίδρυσε στη γη. Πρώτος αμαρτωλός και επινοητής της αμαρτίας είναι ο Διάβολος. Αυτός παρέσυρε και τους ανθρώπους προς αυτήν. Γι' αυτό θεωρείται ο εξουσιαστής του κράτους του θανάτου. Αυτός έφερε τον θάνατο στη ζωή μας και μας υποδούλωσε σ' αυτόν.

«Και απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου διά παντός του ζην ένοχοι ήσαν δουλείας». Όσοι φοβούνται το θάνατο είναι δούλοι και δέχονται τα πάντα για να μη πεθάνουν. Προ Χριστού οι πάντες ήσαν δούλοι. Ακόμη και μεγάλοι άνδρες, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ηλίας φοβήθηκαν το θάνατο και έκαναν τα πάντα για να τον αποφύγουν. Μετά την ανάσταση του Χριστού ο θάνατος είναι λιοντάρι χωρίς δόντια και νύχια. Παίζουν μ' αυτό ακόμη και γυναίκες και παιδιά. Και το σπουδαίο, με τη κατάργηση του θανάτου, καταργήθηκε και ο Διάβολος. Μαζί με το όπλο και ο κακοποιός. Μαζί με το δηλητήριο και ο προμηθευτής του. Αυτός που δεν φοβάται το θάνατο, δε φοβάται και τον Διάβολο. Τι μπορεί να του κάνει ο Διάβολος, όταν περιφρονεί το όπλο του ή το δηλητήριό του; Ο θάνατος επιπλέον τώρα είναι στα χέρια του Χριστού και όχι του Σατανά. Είναι υπηρέτης του Χριστού και αντί να μας οδηγεί στον Άδη μας οδηγεί στον ουρανό. Δεν είναι πλέον εχθρός αλλά ο φίλος που θέτει τέρμα στις θλίψεις και τους πόνους του παρόντος βίου και μας οδηγεί στην βασιλεία του Θεού.

«Ου γαρ δήπου αγγέλων επιλαμβάνεται αλλά σπέρματος Αβραάμ επιλαμβάνεται». Ο Θεός τους αγγέλους οι οποίοι έπεσαν μόνοι τους χωρίς να τους παρασύρει άλλος τους εγκατέλειψε στην πτώση τους. Τον άνθρωπο ο οποίος έπεσε με τη συνεργία και την απάτη του Διαβόλου δεν τον άφησε στην πτώση του αλλά αντιθέτως ήρθε και προσέλαβε τη φύση του. Επιλαμβάνεται σημαίνει ότι καταδιώκει αυτούς που τον αποστρέφονται για να τους σώσει. Και το κάνει αυτό, διότι δεν ήρθε να βοηθήσει τους αγγέλους, όπως προαναφέραμε αλλά τους απογόνους του Αβραάμ. Είναι πολύ σημαντικό αυτό που αποκαλύπτει η προς Εβραίους επιστολή ότι ο Χριστός δεν έλαβε τη φύση των αγγέλων, αλλά έλαβε την ανθρώπινη. Ότι έλαβε μεγαλύτερη μέριμνα για τους ανθρώπους παρά για τους αγγέλους. Ότι τίμησε την ανθρώπινη φύση περισσότερο από την αγγελική. Είναι εκπληκτικό και ασύλληπτο να κάθεται στον ουρανό, στο πρόσωπο του Χριστού, η σάρκα μας και να προσκυνείται από τους αγγέλους και τους αρχαγγέλους, τα χερουβίμ και τα σεραφίμ.

«Σπέρματος Αβραάμ»· γράφει προς Ιουδαίους και γι' αυτό θέλει να τους φιλοτιμήσει ότι ο Χριστός πρώτα ήρθε γι' αυτούς και μέσω αυτών έδωσε την ευλογία σ' όλα τα έθνη. Πραγματικό όμως και αληθινό σπέρμα του Αβραάμ είναι μόνο οι πιστοί και όχι η κατά σάρκα Ιουδαίοι όπως αναπτύσσει ο Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του.

«Όθεν ώφειλε κατά πάντα τοις αδελφοίς ομοιωθήναι». Τι σημαίνει «κατά πάντα»; Γεννήθηκε, μεγάλωσε, ανατράφηκε όπως όλοι, γνώρισε τις χαρές και τους πόνους των ανθρώπων, είχε τα λεγόμενα αδιάβλητα ανθρώπινα πάθη –έτρωγε, κοιμόταν, κουραζόταν, πονούσε, ίδρωνε, αγωνιούσε και άλλα παρόμοια– και στο τέλος πέθανε. Ο Χριστός που είναι Θεός ομοούσιος τω Πατρί, αυτός που δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο, αυτός θέλησε και φρόντισε να γίνει σ' όλα αδελφός μας. Και γι' αυτό άφησε τους αγγέλους και τις ουράνιες δυνάμεις και κατέβηκε σε μας προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση για να μας βοηθήσει. Πόσα αγαθά μας χάρισε! Κατέλυσε το θάνατο, μας έβγαλε από την τυραννία του Διαβόλου, μας ελευθέρωσε από την δουλεία της αμαρτίας, μας τίμησε με το να γίνει αδελφός μας.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης